

Ο ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΠΕΘΑΝΕ ΣΕ ΗΛΙΚΙΑ 91 ΕΤΩΝ

Η νεανική ψυχή του Παντελή Καλιότσου

ΤΟΥ ΜΑΝΩΛΗ ΠΙΜΠΛΗ

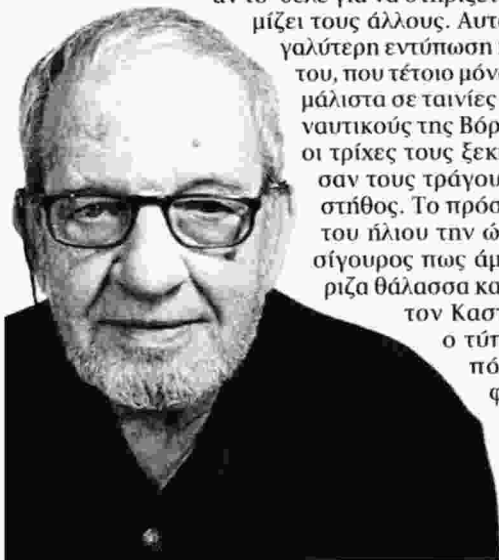
Στις 17.30 κηδεύεται στο νεκροταφείο Χολαργού ο Παντελής Καλιότσος. Ανθρώπος που δύσκολα μπορεί να τον φανταστεί κάποιος παππού, πάντα νεανική ψυχή δηλαδή, εντούτοις είχε φτάσει αισίως τα 91. Είχε περίπου 25 βιβλία στο ενεργητικό του, μυθιστορήματα για ενήλικους αλλά και πολλά παιδικά, και έγραφε για ψυχοθεραπεία επί 22 χρόνια πριν πρωτοεκδώσει βιβλίο, στα σαράντα του (μάλιστα

Η κηδεία θα γίνει
σήμερα στις 17.30
στο νεκροταφείο
του Χολαργού

είχε περάσει από διάφορα επαγγέλματα). Για το παιδικό «Η σφεντόνα του Δαβίδ» (Πατάκης, 2001) είχε πάρει το Κρατικό Βραβείο Παιδικού Βιβλίου (και το αντίστοιχο του περιοδικού «Διαβάζω») – άλλωστε είχε εργαστεί αρκετά σε παιδικά προγράμματα του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης. Είχε τιμηθεί το 1979 με

το Β' Κρατικό Βραβείο Μυθιστορήματος για το βιβλίο του «Δεκεμβριανή νύχτα», όταν το Α' Βραβείο είχε δοθεί στον Κώστα Τσιρόπουλο, ενώ τα βραβεία Ποίησης και Διηγήματος στους Νίκο Εγγονόπουλο και Γιώργο Ιωάννου αντιστοίχως.

«**ΘΑΛΑΣΣΑ ΚΑΙ ΣΑΠΙΟ ΞΥΛΟ**». Δεν θα μπορούσε όμως να υπάρχει καλύτερη περιγραφή για τον Παντελή Καλιότσο από αυτή που έκανε ένας ομότεχνός του, ο Αντώνης Σουρούνης το 2010, στο «Βήμα». Το άρθρο είχε γραφτεί με αφορμή το τελευταίο του μυθιστόρημα με τον τίτλο «Ποιους θα δαγκώσω άμα λυσάξω» και περιγράφει την πρώτη τους συνάντηση: «Βρισκόμουν στο γραφείο του Καστανιώτη, που τότε ήταν μικρό και γεμάτο από ανθρώπους που μπαινόβγαιναν. Στεκόμουν όρθιος σε μια γωνιά και κοιτούσα, ώσπου κάποια στιγμή εμφανίστηκε στην πόρτα ένας παράξενος τύπος που έμοιαζε με τα θαλασσόσκυλα του Βορρά και κοιτούσε εμένα. Στο στόμα του δάγκωνε ένα σβησμένο τσιμπούκι και στο χέρι του κρατούσε ένα μεγάλο μπαστούνι, που δεν καταλάβαινες αν το 'θελε για να στηρίζεται ο ίδιος ή για να γκρεμίζει τους άλλους. Αυτό που μου έκανε τη μεγαλύτερη εντύπωση ήταν το παράξενο μούσι του, που τέτοιο μόνο στο σινεμά είχα δει και μάλιστα σε ταινίες που είχαν να κάνουν με ναυτικούς της Βόρειας Θάλασσας και που οι τρίχες τους ξεκινούσαν από το σαγόνι σαν τους τράγους και φτάνανε μέχρι το στήθος. Το πρόσωπό του είχε το χρώμα του ήλιου την ώρα που δύει και ήμουν σίγουρος πως άμα τον πλησίαζα θα μύριζα θάλασσα και σάπιο ξύλο. Πλησίασα τον Καστανιώτη. "Ποιος είναι ο τύπος που στέκεται στην πόρτα;". Σήκωσε το κεφάλι για να δει. "Ο Καλιότσος. Καραβόσκυλο κι αυτός. Πάνε να τον χαιρετήσεις. Αν δεν σκοτωθείτε, μπορεί και να τα βρείτε". Τα βρήκαμε».

ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΑΥΡΟΠΟΥΛΟΣ